

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **R.W. G.**
právně zastoupen Mgr. Tomášem Maxou, advokátem
sídlem Petráská 1136/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, č. j. MSK 94344/2022, sp. zn.
DSH/17076/2022/Fra, o dopravním přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 19. 8. 2022, č. j. MSK 94344/2022, sp. zn. DSH/17076/2022/Fra, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám Mgr. Tomáše Maxy, advokáta, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Městského úřadu Nový Jičín ze dne 15. 6. 2022, č. j. MUNJ-58548/2022/OPA-Koc, sp. zn. OPA/59185/2021/Koc-PD, dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že žalobce uznal vinným z přestupku na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že při řízení motorového vozidla při odbočování vlevo vjel do protisměru a levou střední částí autobusu narazil do levé zadní části stojícího motorového vozidla tov. zn. Toyota Yaris, tedy porušil § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak. Odvolací orgán vypustil oproti prvostupňovému rozhodnutí ze skutkové věty obecnou povinnost řidiče uvedenou v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a návazně modifikoval výši uložené pokuty žalobci z částky 2 000 Kč na částku 1 700 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, tj. včetně povinnosti nahradit náklady řízení v celkové výši 6 000 Kč.

II. Relevantní zjištění z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal krajský soud za prokázány následující skutečnosti.
3. Dne 30. 5. 2021 příslušný územní odbor Policie České republiky oznámil prvostupňovému správnímu orgánu přestupek dle § 4 písm. a) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, z něhož byl podezřelý žalobce, který měl dne 11. 5. 2021 v obci Nový Jičín v křižovatce ulic Gregorova a K. Čapka při odbočování vlevo z ulice Gregorova na ulici K. Čapka porušit povinnost jet při pravém okraji a střední částí levé strany autobusu se měl střetnout s levou zadní částí osobního automobilu tovární značky Toyota Yaris, jehož řidič V. S. zastavil na hranici křižovatky u pravého okraje ulice K. Čapka s úmyslem odbočit **vpravo** (*zvýrazněno krajským soudem*) na ulici Gregorova. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění žádných osob. Žalobce se zaviněním přestupku na místě nesouhlasil a zavinění spatřoval v řidiči osobního automobilu.
4. Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 24. 5. 2021 řidič osobního automobilu tovární značky Toyota Yaris, V. S., sdělil, že vyjížděl z ulice K. Čapka na ulici Gregorova, chtěl odbočit **vlevo** (*zvýrazněno krajským soudem*), viděl vyjíždět z autobusové zastávky autobus, proto zůstal stát, aby mu dal přednost, neboť byl na hlavní komunikaci. Viděl, jak okraj autobusu začíná odbočovat vlevo na ulici K. Čapka, on stál s vozidlem při pravém okraji, autobus byl více v protisměru (na levé straně), když to uviděl, s autem popojel **vpravo** (*zvýrazněno krajským soudem*), aby se autobusu vyhnul, ujel asi metr, zatočil doprava a zastavil. Autobus dále pokračoval v jízdě, až došlo ke střetu jeho levé části s levou zadní částí osobního vozidla. Po střetu řidič osobního automobilu popojel vpravo na ulici Gregorova, kde zůstal stát při pravém okraji. Řidič autobusu přeparkoval zpět na autobusovou zastávku. Spolujezdkyň řidiče osobního automobilu byla paní J. Š. Dle řidiče osobního automobilu k nehodě došlo tím, že řidič autobusu neodhadl boční odstup od jeho vozidla, měl si více nadjet. K dotazu policejního orgánu řidič osobního automobilu uvedl, že v době střetu s autobusem jeho vozidlo stálo.

5. Dne 25. 5. 2021 J.Š. jakožto spolujezdkyně V. S. uvedla, že při střetu jejich osobní automobil stál, když přijížděli po ulici K. Čapka k ulici Gregorova, řidič V. S. zastavil na hranici křižovatky při pravém okraji, uviděl autobus na ulici Gregorova, jak „dává blinkr“, že vyjíždí ze zastávky, poté sklonila hlavu do kabelky, hledala zápisník, v tom došlo ke střetu s autobusem.
6. Dne 25. 5. 2021 J. N., svědek dopravní nehody, formou úředního záznamu popsal průběh dopravní nehody tak, že autobus odbočoval vlevo z ulice Gregorova na ulici K. Čapka, kde došlo ke střetu s osobním autem, které v tu dobu stálo; nic více neviděl.
7. Správní spis obsahuje dále protokol o nehodě ze dne 11. 5. 2021, včetně situačního nákresu, a fotodokumentaci, a to i na digitálním nosiči, dále lékařský posudek V. S., dle něhož je zdravotně způsobilý k řízení osobního automobilu s brýlemi; karty řidičů obsahující vždy jeden záznam o přestupku. Dále byl do spisu doplněn náčrtek vyhotovený policistou na místě dopravní nehody podepsaný účastníky dopravní nehody zobrazující místo střetu označené žalobcem a jiné místo střetu řidičem V. S.
8. Dne 7. 12. 2021 bylo správním orgánem prvního stupně s žalobcem zahájeno řízení o přestupku, jehož se měl dopustit dne 11. 5. 2021 tím, že se jako řidič linkového autobusu při účasti na provozu na pozemních komunikacích nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích, nejel vpravo, při pravém okraji vozovky a při odbočování vlevo na křižovatce z ulice Gregorova na ulici K. Čapka levou střední částí autobusu narazil do levé zadní části osobního motorového vozidla tovární značky Toyota Yaris, jehož řidič stál na hranici křižovatky na ulici K. Čapka a dával žalobci přednost v jízdě (zvýrazněno krajským soudem), přičemž tímto jednáním měl porušit § 4 písm. a) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu; výroková věta byla po opravě ze dne 1. 2. 2022 změněna v podtržené části takto: (...) „jehož řidič při odbočování vpravo zastavil v křižovatce“ (...) (zvýrazněno krajským soudem), s čímž byl žalobce obeznámen.
9. Žalobce dne 28. 2. 2022 v postavení obviněného vypověděl, že stál na zastávce a dával znamení o změně směru jízdy vlevo, chtěl odbočit vlevo na ulici K. Čapka, do této ulice se podíval. V křižovatce nestálo žádné vozidlo a ani ke křižovatce po ulici K. Čapka žádné vozidlo nepříjíždělo. „Popotáhl“ autobus asi o 1,5 m dopředu, aby měl lepší rozhled na ulici K. Čapka, kde uviděl na vzdálenost několika desítek metrů v prostoru před garážemi z jeho pohledu vlevo přijíždět malé osobní vozidlo přiměřenou rychlostí. Usoudil, že vozidlo má dostatečný čas na to, aby zastavilo před hranicí křižovatky, pokračoval v odbočování vlevo, začal najíždět ke středu vozovky a stácel vozidlo doleva. Jedná se o odbočení asi o 90 stupňů, prováděl je pomalu, neboť měl ve vozidle osoby a dbal na to, aby neohrozil osoby na chodníku. Když se blížil přední částí autobusu k hranici křižovatky, tak osobní vozidlo projelo kolem něj přes hranici křižovatky (zvýrazněno krajským soudem). V tom okamžiku začal brzdit, ale s ohledem na cestující nemohl zabrzdit prudce. I přesto došlo ke zranění jedné z cestujících. Ještě v okamžiku, kdy bylo vozidlo před hranicí křižovatky, před přední částí autobusu, tak se jeho osádka dívala na autobus, proto předpokládal, že řidič vozidla zastaví na hranici křižovatky, což se nestalo. Vozidlo pokračovalo v jízdě a nezastavilo na hranici křižovatky, došlo ke kolizi (zvýrazněno krajským soudem). V ten okamžik osobní vozidlo zastavilo a žalobce s ohledem na intenzitu brždění popojel ještě o pár desítek centimetrů. Z vlastní zkušenosti ví, že v této křižovatce, když řidič vozidla zastaví před

hranicí křižovatky, tak zadní část autobusu vozidlo objede a nedojde ke kolizi. Má za to, že řidič osobního vozidla přijíždějící po vedlejší komunikaci nedal přednost v jízdě, vjel na hlavní komunikaci, kde v křižovatce došlo k dopravní nehodě. V době dopravní nehody byl řidič osobního vozidla zhruba 4 metry za hranicí křižovatky uvnitř křižovatky. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 písm. x) zákona o silničním provozu vymezující „hranici křižovatky“, a to i pro křižovatky, kde absentuje vodorovná dopravní značka.

10. J. N. v postavení svědka dne 28. 2. 2022 vypověděl, že šel po chodníku po pravé straně ulice K. Čapka, od křižovatky se nacházel asi 25 m, viděl autobus odbočující z ulice Gregorova na ulici K. Čapka, jak najížděl na ulici K. Čapka, již byl vytočený a přední částí v ulici K. Čapka. Pak uslyšel divný zvuk. Osobní auto ve chvíli, kdy se díval, stálo. Bylo po celou dobu na ulici K. Čapka, na ulici Gregorova nenajelo. Na řidiče autobusu volal, ať stojí. Osobní vozidlo stálo asi 0,5 m od pravého okraje vozovky, tedy od chodníku na pravé straně komunikace. Viděl nehodu pouze v okamžiku, kdy se vozidla už o sebe třela, co tomu předcházelo, neviděl. Ke střetu vozidel došlo v jízdním pruhu, ve kterém jelo osobní vozidlo. Chybou bylo, že došlo k přemístění vozidel a neoznačení místa střetu. Dle svědka místa střetu označena č. 3 a č. 4 na plánu neodpovídají realitě. Ke střetu došlo a ulici K. Čapka, řidič osobního vozidla nebyl za hranicí křižovatky, za hranici křižovatky považuje rovinu ulice Gregorova na vyústění ulice Karla Čapka.
11. V. S., řidič osobního vozidla Toyota Yaris, v postavení svědka dne 28. 2. 2022 vypověděl, že jel s majitelkou automobilu, J. Š., k oční lékařce, po ulici K. Čapka ke křižovatce s ulicí Gregorova. U křižovatky zastavil, a to na její hranici, nebyl v křižovatce. Uviděl, že z pravé strany jede autobus, který měl zapnutý levý „blinkr“, najednou autobus odbočil doleva do ulice, po které svědek přijel; svědek po celou dobu stál, a čekal, až autobus projede (zvýrazněno krajským soudem), při odbočování jej autobus zachytil svým levým bokem, naboural jeho levou zadní část vozidla. Po ulici zajel vpravo na ulici Gregorova, kde vozidlo odstavil, aby nebránil provozu. Řidič autobusu též autobus odstavil mimo křižovatku. Nehodu zavinil dle svědka řidič autobusu, měl volit větší oblouk při odbočování. K dotazu zmocněnce žalobce, kde svědek zastavil před nehodou, svědek uvedl, že zastavil na hranici křižovatky. K dotazu zmocněnce žalobce, jak mohlo dojít k nehodě metr v křižovatce, což potvrdil na náčrtku ihned po dopravní nehodě, pokud nyní uvádí, že stál před hranicí křižovatky, svědek dodal, že když viděl, že na něj autobus jede, tak kousek popojel, aby se mu vyhnul, popojel kousek dopředu (zvýrazněno krajským soudem), bál se, že mu autobus „sebere celý bok“. Autobus byl kolmo k vedlejší silnici, on popojel asi půl metru, kdyby to nestrhlo, tak jej to celého strhlo. V plánu označil hranici křižovatky.
12. J. Š., spolujezdkyně V. S., v postavení svědkyně dne 28. 2. 2022 vypověděla, že ji vezl V. S. k oční lékařce jejím vozidlem. Po cestě podřimovala, necítila se dobře, když se probrala, ocitli se na křižovatce, kde zastavili. Na ulici před nimi na pravé straně vyjížděl ze zastávky autobus a měl zapnutý „blinkr“. Najednou viděla, že autobus jede do nich, v tu dobu stále stáli na místě u kraje silnice u obrubníku. Když do nich autobus narazil, jel ještě kousek dál. Svědkyně k dotazu zmocněnce žalobce označila v plánu místo, kde zastavili a hranici křižovatky, uvedla, že zastavili na hranici křižovatky. Neumí si vysvětlit, že řidiči označili místo střetu za hranici křižovatky, ona uvádí, že zastavili na hranici křižovatky. Je si jistá, že stáli na rohu, stáli rovně, nejeli, nebyli vybočeni. Svědkyně připustila, že se dívala do kabelky, a v tom došlo ke střetu.

13. Správní spis obsahuje i náčrtky místa střetu – křižovatky ulice K. Čapka a ulice Gregorovy, do něhož svědci u ústního jednání zaznačili, kde se dle jejich názoru nachází hranice křižovatky a místo střetu. Vyznačení hranice křižovatky se liší mezi zobrazením V.S. a svědky Š. a N.
14. Dne 1. 3. 2022 informoval správní orgán žalobce, že bude ustanoven soudní znalec v oboru silniční dopravy, Ing. Z. M., k odbornému posouzení techniky, směru a způsobu jízdy obou řidičů v souvislosti se vznikem dopravní nehody a stanovení jejího průběhu, jakož i k posouzení příčiny vzniku a průběhu nehody a určení místa střetu a vzájemné polohy účastníků nehody v době střetu; úkolem znalce je též posouzení možností odvrácení dopravní nehody a včasnosti reakce jednotlivých účastníků na vzniklou kolizní situaci.
15. Dne 7. 3. 2022 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyjádřil nesouhlas s kladenými otázkami, přičemž poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích.
16. Dne 14. 3. 2022 byla přibrán soudní znalec z oboru silniční dopravy k posouzení výše specifikovaných otázek. Skutková věta usnesení o přibrání znalce popisuje jízdu V. S. dle své opravy ze dne 1. 2. 2022, tedy „(...) jehož řidič při odbočování **vpravo** zastavil v křižovatce“ (voz bod 8 tohoto rozsudku).
17. Dne 19. 4. 2022 byl ve věci zpracován znalecký posudek z oboru doprava, specializace dopravní nehody. Znalec konstatuje, že k poškození vozidel mohlo dojít pouze kontaktem levé střední části autobusu s levou zadní částí (koncem levé zadní části) osobního automobilu. Z analýzy pohybu vozidel před střetem vyplývá, že řidič osobního vozidla nestál při pravém okraji, nýbrž stál co nejdále vlevo v části vozovky určené pro odbočování vlevo. Pokud by řidič osobního automobilu stál vpravo, neměl by dostatek prostoru se dostat do polohy, při které došlo ke střetu. Znalec připustil jako reálné a technicky přijatelné, že řidič autobus popojel ze své odbočovací polohy více vpravo, když uviděl autobus. Znalec uvádí, že technika jízdy obou řidičů nebyla dobrá, oba řidiči předvíдали chování druhého řidiče špatně, řidič osobního automobilu si myslel, že autobus má zapnutý „blinkr“ proto, že vyjíždí ze zastávky a najednou zjistil, že odbočuje do ulice, po které přijel řidič osobního automobilu. Řidič autobusu usoudil, že řidič osobního automobilu má dostatek času, aby zastavil před hranicí křižovatky, a proto pokračoval v odbočování vlevo. Dle znalce bylo technicky možné zabránit dopravní nehodě tak, že řidič autobusu měl a mohl během odbočování vlevo zastavit, řidič osobního automobilu pak mohl a měl couvnout a následně mohl řidič autobusu dokončit odbočování vlevo a posléze i řidič osobního automobilu mohl odbočit vlevo. Místo střetu se dle znalce nacházelo v rozmezí, jak bylo naznačeno řidiči obou vozidel. Osobní vozidlo v okamžiku střetu stálo. Řidič autobusu v okamžiku střetu brzdil. Řidič autobusu mohl dopravní nehodě zabránit, pokud by si při odbočování vlevo více nadjel vpravo, takto by pak nebylo důvodu hodnotit jízdu řidiče autobusu ani jako tzv. stříhnutí zatáčky. Řidič osobního automobilu by dopravní nehodě zabránil, pokud by zastavil před hranicí křižovatky více vpravo, blíže k pravému okraji ulice K. Čapka. V době nehody řidič osobního automobilu zastavil své vozidlo způsobem odpovídajícím následnému odbočení vlevo. Znalec uzavřel, že technicky není přijatelné tvrzení řidiče autobusu, že osobní vozidlo projelo kolem něj přes hranici křižovatky, resp. že osobní vozidlo pokračovalo v jízdě a nezastavilo na hranici křižovatky, neboť by v tom případě muselo dojít k poškození levé

přední části osobního automobilu. Technicky nelze prokázat, že řidič osobního automobilu nedával řidiči autobusu přednost v jízdě.

18. Dne 26. 4. 2022 byl žalobce vyzván, nechť se seznámí s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž dne 5. 5. 2022 písemně požádal správní orgán o „umožnění položení několika otázek znalci“, přičemž měl za to, že jsou v něm nesrovnalosti; nesrovnalosti spatřoval též v podkladech shromážděných správním orgánem.
19. Dne 16. 5. 2022 se žalobce písemně vyjádřil ke znaleckému posudku a požádal, aby znalec objasnil „nepravdivé“ výroky ve znaleckém posudku, přičemž vznesl konkrétní dotazy, resp. vyjádřil svou polemiku s jednotlivými odpověďmi znalce. Namítal zejména, že mu osobní vozidlo nedávalo přednost a pokračovalo v jízdě dále do křižovatky; dle žalobce znalec nevysvětlil, jak se dostalo osobní vozidlo dále do křižovatky. Dle žalobce znalec nezohlednil variantu, že řidič osobního vozidla projel zužujícím se prostorem podél autobusu a chodníku a když se blížil středu autobusu, zahrnul přední části osobního automobilu ve směru jízdy vpravo a zastavil, čímž vytvořil náhlou překážku. Dále žalobce namítá absenci specifikace brzdných drah. Žalobce nesouhlasí se závěrem znalce, že nelze technicky prokázat, že řidič osobního automobilu nedával řidiči autobusu přednost; má za to, že kdyby řidič osobního automobilu dával přednost řidiči autobusu, muselo by k nehodě dojít mimo křižovatku, na vedlejší komunikaci, před hranicí křižovatky. V dané věci však osobní automobil přejel hranici křižovatky o více jak jednu délku osobního automobilu.
20. Dne 18. 5. 2022 byl žalobce vyzván, nechť se seznámí s podklady rozhodnutí, přičemž žalobce dne 23. 5. 2022 poukázal na svůj návrh ústního jednání s příbraným znalcem, neboť posudek trpí dle jeho názoru vadami.
21. Dne 15. 6. 2022 byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 4 písm. a) a 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a byl mu uložen trest – pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Správní orgán prvního stupně neuvěřil verzi obviněného, přičemž tato je vyvrácena svědeckými výpověďmi a znaleckým posudkem. Návrh žalobce na položení otázek znalci správní orgán vypořádal tak, že žalobce měl právo otázky znalci položit před (sic!) vypracováním znaleckého posudku, čehož nevyužil. K žádosti žalobce o objasnění rozporů ve znaleckém posudku správní orgán uvedl, že „nehodlá žalobci vyhovět, neboť tento požadavek je založen na subjektivním pocitu obviněného a jeho fabulacích“.
22. Prvostupňové rozhodnutí žalobce napadl odvoláním dne 30. 6. 2022, v němž vyzdvihuje nereálnost znalcem pospaného nehodového děje poukazem na mechanismus poškození obou vozidel. V doplnění odvolání ze dne 12. 8. 2022 apeluje na skutečnost, že osobní automobil byl poškozen na svém levém zadním blatníku, přičemž tato střetová poloha neodpovídá obvyklému postavení vozidla v postavení „dej přednost v jízdě“ v křižovatce. Dle žalobce znalec pracoval pouze s jednou variantou nehodového děje („osobní automobil zastavil a pak se opět rozjel“) nevzal v potaz i jiné technicky přijatelné verze. I z laického pohledu považuje žalobce variantu s rozjetím a následným zastavením vozidla ještě před střetem za nereálnou. Poukazuje na skutečnost, že vozidla nebyla ponechána v konečném ponehodovém postavení. Znalec nevysvětluje konkrétní průběh odbočovacího manévru řidiče osobního automobilu. Žalobce zdůrazňuje, že mu nebylo umožněno klást znalci otázky, což znemožnilo řádné objasnění věci.

23. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve výrokové části, přičemž bylo ze skutkové věty vypuštěno obvinění z porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu (tj. obecné povinnosti chovat se ohleduplně), protože bylo prokázáno, že obviněný porušil speciální povinnost řidiče dle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle žalovaného bylo v řízení prokázáno, že řidič osobního vozidla Toyota Yaris postupoval striktně dle zákona o silničním provozu, tedy před křižovatkou zastavil ve svém jízdním pruhu co nejdéle vlevo a dával přednost v jízdě autobusu, který dával znamení o změně směru jízdy vlevo, přičemž však zároveň vyjížděl ze zastávky, tudíž se řidič Toyoty mohl domnívat, že autobus užil znamení o změně směru jízdy toliko z důvodu výjezdu ze zastávky autobusu. Ve chvíli, kdy autobus zahájil manévr odbočení vlevo se řidič vozidla Toyota snažil zabránit střetu vytočením předních kol vpravo. Z tohoto důvodu došlo ke střetu mezi autobusem a zadním levým nárazníkem vozidla Toyota. Žalovaný je přesvědčen, že jedinou příčinou dopravní nehody je skutečnost, že žalobce vybočil ze svého jízdního pruhu, započal odbočovací manévr dříve, vjel do protisměru, kde se nacházelo vozidlo Toyota. I kdyby řidič vozidla Toyota nepopojel s vozidlem, ke střetu by došlo. Znalec popisuje, že žalobce měl přerušit manévr odbočení, měl zastavit autobus a vyčkat, až řidič Toyoty couvne a následně mohl dokončit odbočení vlevo. K námitce nevyslechnutí znalce u ústního jednání žalovaný dodal, že dle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, nemusel správní orgán prvního stupně žádosti vyhovět, neboť byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalobce měl možnost položit znalci otázky před vypracováním znaleckého posudku. Dle žalovaného obviněný před vydáním rozhodnutí neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by činila znalecký posudek nevěrohodným, takové námitky nevznely ani v odvolání.

III. Obsah žaloby

24. Žalobce nesouhlasí s obsahem a závěry znaleckého posudku Ing. M., zejména namítá, že znalec posuzoval technickou přijatelnost nikoliv na základě svědeckých výpovědí učiněných v rámci ústního jednání, ale pouze úředních záznamů o podaném vysvětlení.
25. Poukazuje na skutečnost, že soudní znalec měl provést analýzu dopravní nehody v několika technicky přijatelných verzích, což ovšem neučinil.
26. Polemizuje též se závěry znalce, že osobní automobil v době střetu stál, má za to, že kdyby osobní vozidlo stálo, bylo by poškození autobusu jiné (po celé druhé boční části s tím, že v zadní části by mělo být hlubší). Konečné poškození autobusu dle policejních fotografií naopak svědčí o tom, že osobní vozidlo bylo v okamžiku střetu v pohybu.
27. Dle žalobce též znalecký posudek nevylučuje variantu, že osobní vozidlo na hranici křižovatkы nezastavilo a pokračovalo dále. Tato varianta vyplývá pouze z výpovědi posádky osobního vozidla. Znalce měl vyhodnotit i variantu, že osobní vozidlo v okamžiku střetu nestálo, ale vjelo do křižovatkы.
28. Stěžejní žalobní námitkou jsou tvrzené vady řízení. Žalobce navrhl výslech znalce Ing. M. za účelem vyvracení pochybností o závěrech znaleckého posudku, a to jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v odvolání, přičemž uváděl kvalifikované argumenty zpochybňující závěry znaleckého posudku. Odepřením možnosti klást znalci otázky došlo

k porušení práva na spravedlivý proces. V této souvislosti poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, jakož i Nejvyššího správního soudu.

29. Napadenému rozhodnutí vytýká nedostatečné a neúplné dokazování a z toho plynoucí absenci náležitě zjištěného skutkového stavu. Žalobce nesouhlasí se zjištěným skutkovým stavem, jak byl pospán ve znaleckém posudku, proto navrhoval výslech znalce, což ovšem správní orgán neprovedl, přičemž náležitě neodůvodnil neprovedení toho důkazu. Žalobce důrazně nesouhlasí s tím, že správní orgány odmítly důkazní návrh žalobce na výslech znalce s tím, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a žalobce měl možnost klást znalci otázky ještě před vypracování znaleckého posudku. Polemizuje se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by znevěrohodnila závěry znalce; uvedený závěr považuje s ohledem na návrhy žalobce na výslech znalce v průběhu prvostupňového správního řízení, jakož i a obsah jeho odvolání, za nesprávný, přičemž se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi jeho námitkami.
30. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

31. Žalovaný navrhuje ve svém vyjádření ze dne 16. 11. 2022 zamítnutí žaloby.
32. Má za to, že přestupek byl ve žalobci prokázán bez důvodných pochybností zejména znaleckým posudkem, jakož i dalšími provedenými důkazy. Variantou skutkového děje namítanou žalobcem se znalec zabýval a vyhodnotil ji jako technicky nepřijatelnou.
33. Žalovaný poukazuje na ustanovení § 56 správního řádu, podle které správní orgán „může“ znalce vyslechnout; v dané věci považovaly správní orgány skutkový stav za zjištěný dostatečně, a proto výslech znalce shledaly nadbytečným, což i řádně odůvodnily. Žalovaný pak z opatrnosti navrhl, aby znalce případně vyslechl soud.

V. Posouzení věci krajským soudem

34. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
35. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
36. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
37. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
38. V souzené věci je stěžejní posoudit, zda byl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav, jinými slovy, zda v řízení vypracovaný znalecký posudek Ing. M. byl dostačujícím podkladem pro závěry žalovaného prezentované v napadeném rozhodnutí. S danou otázkou pak souvisí i

to, zda žalovaný odepřením návrhu žalobce slyšet ve věci znalce a klást mu otázky po vypracování znaleckého posudku, porušil jeho právo na spravedlivý proces.

39. Krajský soud předně zdůrazňuje, že předmětem souzené věci je správní trestání, v němž se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu aplikují obdobné zásady jako v právu trestním. Kategorie správních deliktů je totiž kategorií trestního práva v širším slova smyslu, a proto je třeba trvat na jednotě trestání za trestné činy a správní delikty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, nebo ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008-51). Pro trestnost přestupků musí proto platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů.
40. Uvedené platí samozřejmě i o procesu dokazování, jehož nedostatky se řadí pod tzv. vady řízení. Vada řízení obecně znamená, že řízení nebylo vedeno v souladu se zákonem. Existují vady, které lze napravit ještě v průběhu řízení, ale i vady, které zatěžují samotné rozhodnutí. Ve správním řízení se rozhodnutí neruší kvůli „menším vadám“, které mají malý nebo žádný vliv na situaci a u nichž lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59). Jiná je ovšem situace u „těžších vad“, které jsou důvodem ke zrušení vydaného rozhodnutí. Příkladem může být porušení procesních práv v souvislosti s procesem dokazování, tedy i odepření provedení navrženého důkazu bez náležitého odůvodnění.
41. Mezi základní práva obviněného v rámci řízení o přestupku patří především právo navrhnout důkazy na svou obhajobu, vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které se mu dávají za vinu, či klást svědkům a znalcům při ústním jednání otázky. Právo navrhnout důkazy je důležitým oprávněním obviněného. Jedná se o součást práva na obhajobu obviněného. Prostřednictvím tohoto práva má totiž obviněný možnost ovlivňovat dokazování a předkládat důkazy o své nevině. Právo navrhnout důkazy sice není výslovně zmíněné v Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod (dále jen (Úmluva“) v Listině základních práv a svobod (dále jen „Listina“); v Úmluvě nalézáme „pouze“ právo obviněného vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Aby mohl obviněný dosáhnout výsledku svědka, logicky musí jeho předvolání a provedení výsledku navrhnout. Právo navrhnout důkazy však lze dovodit dovozuje z čl. 40 odst. 3 Listiny. V „podústavní“ rovině je právo navrhnout důkazy obviněnému přiznáno § 36 odst. 1 správního řádu, stejně jako všem účastníkům správních řízení. Přestupkový zákon (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů) toto oprávnění výslovně nezmiňuje, přestože v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích z roku 1990 toto právo explicitně obsahovalo.
42. Dle § 82 odst. 3 přestupkového zákona mají účastníci řízení právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům. Takto v první řadě podle výslovné dikce právní úpravy platí, že v rámci prováděného dokazování mají účastníci řízení právo klást otázky jednak sobě navzájem a dále i předvolaným svědkům a znalcům. Pokud jde o svědky, resp. znalce, v jejich případě obviněnému právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě, zakládá již přímá aplikace čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.

43. V nynější věci žalobce zcela konzistentně v řízení před správním orgánem prvního stupně navrhoval výslech znalce, neboť měl pochyby o bezvadnosti znaleckého posudku (srovnej jeho návrh ze dne 5. 5. 2022, v němž v obecné rovině vyzdvihl nesrovnalosti ve znaleckém posudku a jeho podkladech, tj. svědeckých výpovědích). Dne 16. 5. 2022 vznesl konkrétní námitky k jednotlivým odpovědím znalce (viz bod 19 narativní části tohoto rozsudku). Ve svém odvolání ze dne 30. 6. 2022 vyzdvihuje opět nereálný popis nehodového děje znalcem s ohledem na mechanismus poškození obou vozidel, aby uvedené konkretizoval v doplnění odvolání ze dne 12. 8. 2022 (viz bod 22 tohoto rozsudku), v němž apeluje na skutečnost, že střetová poloha osobního automobilu neodpovídá obvyklému postavení vozidla v pozici „dej přednost v jízdě“ v křižovatce.
44. Námitky žalobce prvostupňový orgán vypořádal prostou úvahou o nadbytečnosti důkazu výslechem znalce a konstatováním o spekulacích a fabulacích žalovaného. Správní orgán prvního stupně odkázal zcela na znalecký posudek a dovodil, že ve věci byl skutkový stav dostatečně objasněn. Žalovaný jeho úvahu posvětil, přičemž námitky žalovaného hodnotil jako nekonkrétní.
45. Dle krajského soudu žalobce v řízení jednoznačně a věcně formuloval své námitky do znaleckého posudku, jež na rozdíl od žalovaného neshledává nikterak spekulativními. Požadavek na řádné vyhodnocení „své varianty nehodového děje“ s vyzdvihnutím konkrétních rozporů jak znaleckého posudku (deformační zóny vozidel neodpovídající postavení osobního vozidla hodlajícího odbočit vlevo, nezohlednění varianty, že osobní automobil nedal přednost v jízdě autobusu a pokračoval v jízdě; konečné postavení osobního vozidla již za hranicí křižovatky; absence jednoznačného popisu způsobu jízdy osobního vozidla před střetem), tak jeho podkladů (namátkou rozpory ve výpovědích svědků stran možného zastavení a rozjetí se osobního vozidla před střetem, místa zastavení, či v zakreslení „hranice křižovatky“) nelze v souzené věci považovat za nikterak nadbytečný.
46. Žalovanému lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že je otázkou jeho správní úvahy, aby rozhodl o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků v jejich prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno. To obdobně platí i pro výslechy znalců či předložení znaleckých posudků.
47. V této souvislosti připomíná krajský soud například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, v němž soud zaujal ve vztahu k řízení přestupkovému následující stanovisko: *„Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 s. ř.) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto*

právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces.“

48. V souzené věci přitom návrh žalobce na výslech znalce nebyl ničím jiným než realizací jeho práva na spravedlivý proces, v konkrétnostech práva na to klást znalci otázky. Žalobce přitom označil konkrétní vady znaleckého posudku, resp. podkladů pro jeho vypracování. Jeho návrh byl zamítnut poukazem na nadbytečnost; správní orgány argumenty žalobce považovaly za nekonkrétní a následně je vypořádaly odkazem na sporovaný znalecký posudek.
49. S uvedeným se krajský soud nemůže ztotožnit. V souzené věci bylo s ohledem na obsah vznášených námitek žalobce na místě tyto náležitě vyhodnotit. Krajský soud totiž musí již z pouhého laického pohledu přisvědčit žalobci, že závěr znalce o tom, že osobní automobil při střetu stál způsobem, který odpovídá následnému odbočení vlevo, logicky nemůže korespondovat s poškozením levé zadní části daného osobního vozidla a středové části levé strany autobusu odbočujícího vlevo. Jeví se tak možným, že osobní vozidlo před střetem popojelo (což ostatně nevylučuje jeho samotný řidič) či dokonce jelo (jak tvrdí žalobce). Vzhledem k tomu, že v žádné části správního spisu či znaleckého posudku není nikterak zmiňováno, kterým směrem mohlo osobní vozidlo takto dále (popo)jet, nelze zcela vyloučit, opět z pouhého laického pohledu, variantu jeho (popo)jetí vpravo, což by ostatně konvenovalo s místem deformačních zón jednotlivých automobilů. Ve znaleckém posudku ovšem takováto varianta nehodového děje a její vyhodnocení absentuje.
50. Krajský soud nepřehlédl ani to, že policejní orgán v oznámení o přestupku uvádí, že řidič osobního automobilu měl v úmyslu odbočovat **vpravo** na ulici Gregorova, řidič osobního automobilu v úředním záznamu o podání vysvětlení dne 24. 5. 2021 uvádí mj., že když uviděl autobus, s autem popojel **vpravo**, aby se mu vyhnul, ujel asi jeden metr, zatočil doprava a zastavil“, protokol o dopravní nehodě ze dne 11. 5. 2021 líčí úmysl žalobce odbočit **vpravo**, a skutková věta přestupku je správním orgánem prvého stupně dne 1. 2. 2022 měněna co do popisu jednání řidiče V. S. z původní „(...) řidič stál na hranici křižovatky na ul. K. Čapka a dával přednost v jízdě (...)“ na „(...) řidič při odbočování **vpravo** zastavil v křižovatce...“. Stejně tak i v zadání znaleckého posudku je užita skutková věta popisující jízdu řidiče osobního automobilu jako odbočování **vpravo**. Správní orgán pak „mlčky“ přistupuje ke změně znění skutkové věty co do její části popisující jízdu osobního automobilu na „odbočování **vlevo**“ až po vypracování znaleckého posudku ve výzvě k seznámení s obsahem spisového materiálu ze dne 26. 4. 2022 a tuto ponechává v takovémto znění nadále, tj. i v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž ji následně přebírá i žalovaný.
51. Uvedené pochybení není dle názoru soudu samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (při aplikaci trestněprávní teorie o zachování totožnosti skutku minimálně zachováním totožnosti následku), avšak tato skutečnost může mít rovněž vliv na otázku dostatečně zjištěného skutkového stavu nynější věci.
52. Nelze rovněž ignorovat, že žalovaný sám si z tohoto pohledu v napadeném rozhodnutí protiřečí, pokud nejprve uvádí, že „ve chvíli, kdy autobus zahájil manévry odbočení vlevo, se řidič vozidla Toyota snažil zabránit střetu vytočením předních kol vpravo“, aby následně

připustil, že „i kdyby řidič vozidla Toyota nepopojel s vozidlem, ke střetu by došlo“. Otázka „vytočení kol vpravo“ zaznívá poprvé až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze svědeckých výpovědí nikterak neplyne, znaleckým posudkem není řešena. Stejně tak závěr žalovaného o tom, že by k nehodě došlo, i kdyby řidič osobního vozidla nepopojel (kam?), ze znaleckého posudku jednoznačně neplyne, a svědčí o tom, že doposud nebyl postaven najisto skutečný průběh jízdy řidiče osobního automobilu, jak ostatně konstantě namítá žalobce.

53. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 73/2011-136, ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu umožňuje správním orgánům neprovádět dokazování v situaci, kdy se toto vzhledem k jiné v řízení již zjištěné skutečnosti jeví jako obsoletní, neboť žádosti nemůže být vyhověno. Citované ustanovení však nezabývá odvolací správní orgán povinnosti vypořádat se se všemi námitkami uvedenými v odvolání.
54. V souzené věci měl proto výše předestřený obsah a rozsah námitek žalobce vést žalovaného k závěru o tom, že podaný znalecký posudek neobstojí, a je na místě znalce vyslechnout, resp. zadat mu doplnění vypracovaného znaleckého posudku. Za situace, kdy žalobce vznášel faktické námitky proti znaleckému posudku, měl správní orgán provést výslech znalce, aby byla odstraněna jakákoliv pochybnost o závěrech znalce. Správní orgán je vázán zásadou zákazu libovůle a je povinen se vypořádat se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo. Zásadě spravedlivého procesu pak jistojistě není učiněno zadost tím, že žalobce měl možnost klást znalci otázky před samotným vypracováním znaleckého posudku, jak se snaží dovodit žalovaný.
55. Zcela nad rámec uvedeného pak krajský soud doplňuje, že na tomto závěru nemůže ničeho změnit procesní postup žalobce, jenž v řízení vznášel četné námitky a připomínky k vedení řízení. Ani tato procesní taktika žalobce nemůže vyústit v upření základních práv obviněného z přestupku.
56. Situací, kdy je v procesu dokazování potřeba hodnotit znalecké posudky, se soudy zabývaly již mnohokrát. V nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06, byl zdůrazněn požadavek kritického hodnocení všech důkazů včetně znaleckého posudku. Znalecký posudek nepožívá větší důkazní síly než jiné důkazní prostředky a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. *„Hodnotit je třeba celý proces utváření posudku, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Soudy (a stejně tak správní orgány) nesmí slepě důvěřovat závěrům znalce a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost rozhodování na znalce. Vystanou-li pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, jsou správní orgány povinny v souladu se zásadou oficiality a zásadou vyhledávací pokusit se odstranit vzniklé pochybnosti obstaráním dalších důkazů. V případech závažných skutkových rozporů a pochybností o správnosti znaleckého posudku, které se nepodaří odstranit, je třeba postupovat podle pravidla „in dubio pro reo“ a rozhodnout ve prospěch účastníka.“*
57. Platí rovněž, že při pochybnostech o objektivitě znaleckého posudku, jej nemůže správní orgán nahradit svým názorem, nýbrž musí znalce vyslechnout, uložit mu, aby znalecký

posudek doplnil nebo jiným způsobem odstranil nedostatky z něho vyplývající, z čehož vyplývá, že může dojít k vypracování nového znaleckého posudku nebo k ustanovení jiného znalce, aby věc opětovně posoudil a vyjádřil se ke správnosti údajů již v podaném posudku. V této souvislosti srovnej například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2006, sp. zn. 33 Odo 544/2006, podle něhož „*Jestliže existují pochybnosti o písemném znaleckém posudku, na které účastník řízení poukázal a k jejichž odstranění je třeba odborných znalostí, nemůže se soud spokojit s písemným posudkem, jakkoliv jsou jeho závěry jednoznačné, ale musí znalce vyslechnout (...).*“

58. Krajský soud zdůrazňuje, že svými úvahami nikterak nepředjímá možné závěry doplnění znaleckého posudku, což mu nikterak nepřísluší, důrazně však apeluje na to, aby žalovaný učinil za dost své povinnosti řádného objasnění skutkového stavu způsobem nade vší pochybnost. Pokud žalovaný vyhodnotil, že je důkaz výsledkem znalce, resp. doplnění znaleckého posudku, dle námitek žalobce nepotřebný, byl povinen neprovedení důkazu řádně odůvodnit, tj. dostatečně určitě vymezit, proč je posudek vypracovaný znalcem Ing. M. ke zjištění stavu věci dostačující, resp. proč námitky žalobce nejsou s to závěry posudku znalce vyvrátit (při vědomí si toho, že mu nepřísluší vyhodnocení odborných otázek). V napadeném rozhodnutí žalovaného krajský soud ovšem takovéto zdůvodnění nenachází, přičemž za dostačující nepovažuje úvahu o tom, že varianta skutkového děje předkládaná žalobcem není dle znaleckého posudku technicky možná. Pouze na základě takto vyjádřeného názoru znalce, který například vůbec nezohlednil, variantu, že by osobní automobil mohl popojet vpravo, nelze učinit jednoznačný závěr o vině žalobce (a to při vědomí dalších uplatněných námitek žalobce).
59. Krajský soud je obeznámen s tím, že právo na spravedlivý proces nezaručuje provedení každého důkazu, který bude účastníky řízení navržen (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. II. ÚS 3549/14). Obecné soudy (taktéž i správní orgány) tedy nemají povinnost provést všechny důkazy, které jsou navrženy, ovšem rozsah dokazování z jiných důkazních pramenů musí být dostatečný (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 3., č. 10). Uvedené krajský soud v nynější věci nespátřuje, naopak v ní shledává výše předestřené pochybnosti o náležitě zjištěném skutkovém stavu a obsahu znaleckého posudku.
60. Krajský soud uzavírá tvrzením, že princip presumpce neviny je pevně spjat se zásadou materiální pravdy, kdy vzájemně napomáhají svému uplatnění. Vyjadřuje v sobě povinnost správních orgánů ve správním řízení prokázat úplně a bez jakýchkoliv pochyb vinu obviněného. Materiální pravdou rozumíme snahu o obsahově pravdivé zjištění skutkového stavu, který je rozhodující správní orgán schopen subjektivně zjistit. Platí tedy logická rovnice, že obviněného lze uznat vinným pouze za splnění podmínky řádně zjištěného skutkového stavu věci, kdy předmětný skutkový stav je zjištěn v souladu s řádně pořízenými a provedenými důkazy, tedy jinak řečeno procesně relevantním způsobem v souladu se způsobitelnými důkazy.
61. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn., existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty

přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79).

62. V souzené věci je dle krajského soudu dána „ne zcela nepravděpodobná možnost“, že se skutkový děj mohl odehrát jinak. Závěry znaleckého posudku nejsou ve světle námitek žalobce zcela přesvědčivými. Žalovaný proto zatížil své rozhodnutí vadou, pokud „nekriticky“ akceptoval závěry znaleckého posudku, nedostatečně zjistil skutkový stav věci, přičemž přezkoumatelným způsobem nevypořádal všechny námitky žalobce směřující do znaleckého posudku, resp. jeho podkladů a rozporů ve svědeckých výpovědích.
63. V dalším řízení proto žalovaný učiní vše potřebné pro náležité objasnění skutkového stavu věci, přičemž minimálně opětovně vyslechne znalce, resp. tomuto zadá doplnění znaleckého posudku dle námitek vznášených žalobcem a pochybení vytknutých mu v tomto rozsudku; své rozhodnutí dále přezkoumatelným způsobem odůvodní.

VI. Závěr a náklady řízení

64. Za této situace krajskému soudu nezbylo než v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud vzhledem k přijatému závěru nevypořádával všechny námitky vznesené žalobcem.
65. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, jemuž v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby á 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba) podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu; a dále ve výši 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby á 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu; to vše navýšeno o daň z přidané hodnoty v zákonné výši. K náhradě nákladů řízení patří i uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková náhrada nákladů řízení představuje tedy částku 11 228 Kč. Všechny tyto náklady žalobci podle obsahu spisu prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud žalovaného k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 18. září 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně